

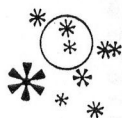
OLI* - VERIUSOVIC č.10

(domácí) SLOVA NÁŠ ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJ

Malé Kyšice, 25.3.95 *

VESELÉ VELIKONOCE

a bohatou pomlázku všem členářům tohoto listu přeje

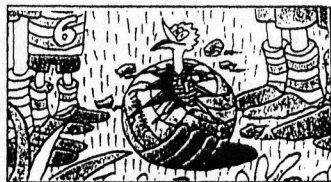

Miroslav Čiháček
s rodinou

JE TADY JARO ...

a Vy dostáváte opětovně do svých domovů nové číslo rodového zpravodaje "OLI-SLOVA". V tomto roce se ne setkáváme poprvé, neboť pevně věřím, že poštovní doručovatelé našli adresáty jak po celé České republice, tak i v Kansasu, Californii, Illinois, či v Austrálii. V druhé polovině měsíce února t.r. jsem všem, kteří mi vyplnili a vrátili dotazník, popř. mi jinak vyšli vstříc a s rodokmenem pomohli, zaslal SAMIZDAT č.5, který obsahuje SOUPIS OLIVERIUSŮ (větve zařazené). Jinak řečeno, kdo obdrží SAMIZDAT č. 6 v příloze tohoto listu - ten by již měl mít č.5 doma! (Viz únorová zásilka).

Nyní tedy přikládám šesté číslo, které zahrnuje rodové větve NEzařazené a to z důvodu, že se nepodařilo ke dnešnímu dni dohledat nějakého společného předka, kterým by byla ta, či ona rodová větev "přiroubována" ke kmeni rodového stromu.

Jsem přesvědčen, že časem se nám - společně - podaří zařadit všechny rodové větve a tím i všechny nositele příjmení OLIVERIUS. "GENS UNASUMUS" - JSME JEDEN ROD!

Naše rodové příjmení je tak vyjímáčné, že nemohu věřit, popř. se domnívat, že by vzniklo na dvou místech, u dvou nositelů, kteří by nebyli pokrevně příbuzní (bez ohledu na různou dobu).

Něco jiného je, když se někdo jmenuje např. Kovář, Skočdopole nebo Černý. Kovářské řemeslo se provozovalo v Praze stejně jako v Plzni, na vrchovině, v nížinách. Kůň byl v dobách minulých potřeba všude a s ním i kovář. Proto toto jméno mnozí lidé nosí dodnes. Stejně tak Černý

- tmavý člověk se vždycky odlišoval od těch bílých, světlých, proto snadno na něj ostatní ukazovali a říkali: "... to je ten černý!", bez ohledu zda se objevil v některé šumavské vísce nebo ve středu Čech. Jeho potomci se dnes už jen mohou dohadovat, zda měl snědou pleť nebo černé havraní vlasy nebo A stejně tak Skočdopole, ten mohl skočit do pole na úrodné Haně, ale následně někdo úplně jiný skočil do pole v blízkosti Velvar. Jeho potomky dnes může akorát tak trápit, že neznají důvod toho skoku a možná, že by rádi věděli, zda to pole bylo zorané, zda tam neskočil v době žní nebo zda se zrovna začínala pěstovat nová plodina - brambory. Kdo ví? Jisté je, že v té době to nebylo pole práškované, popř. pole, obhospodařované JZD. To by se tento Skočdopole dnes jmenoval Skočdojézedovicpole a jeho manželka třeba Radoslava Skočdojézedovicpolová. (Chudák holka, když si pomyslím, že by se třeba jen desetkrát denně podepisovala).

Ale to jsem trochu odbočil. My takové problémy nemáme. My dnes víme, že na samém začátku žádný z našich předků neskákal do pole, ani nebyl tmavé pleť. My víme, že naše příjmení vzniklo přepisama v matrikách, i když i nás červíček zvědavosti trochu hlodá a říkáme si: "Proč si ten cisterciák, ten náš Benedikt, dal tak zvláštní jméno? Co ho k tomu vedlo?" Jinak jsme celkem spokojeni. Zvykli jsme si, třebaže přivdávčí se k nám ženy uvažují, zda by nebylo správnější jme-

novat se spíše Oliveriová než Oliveriusová.

Mně se to stalo také! Přišla doba, kdy jsme (já a moje nastávající, dnes i stále, stávající manželka) si měli říci před MNV své "ano".

A tu se mezi nás vmísil můj budoucí švagr, v té době již expert přes češtinu (dnes se sní, tedy s češtinou, m. j. živí - pozn. redakce), který argumentoval: "Oliverius bez Oliveria, proto se sestra napříště bude jmenovat Oliveriová!" V té době jsem nebyl tolik znalý českého jazyka jako můj nastávající švagr, ani jsem neměl tolik "propilován" rodokmen jako dnes, ale věděl jsem, že máma je Oliveriusová, že babička byla Dobrá, ale co si vzala dědečka, tak již byla taky Oliveriusová, stejně jako i prababička Anna, proto i moje vyvolená došla k názoru, že mám pravdu já a dnes už jí ani nepřijde, že se podepisuje Oliveriusová.

Po mnoha letech se moje teorie potvrdila, to když napsala jedna pracovníce, expertka z MVČR, do jistého metodického časopisu pro národní výbory k této problematice své stanovisko s tím, že u příjmeních, končících na-us, -ius je rozhodující rodová tradice bez ohledu na pravidla českého pravopisu.

Je tady jaro a já Vám, milí jmenovci, milí přátelé, přeji hezké prožití velikonočních svátků a jsem pevně přesvědčen, že ty své manželky, sestry, či dcerunky pořádně vyšupáte a to at se podepisují tak, či o-nak! Miroslav Oliverius

GRATULUJEME KE "KULATINÁM"

V minulém čísle OLI-SLOV bylo popřáno ke "kulatinám" jmenovcům a jmenovkyním, jakož i těm, které před provdáním příjmení OLIVERIUS nesly a to pro období prvního pololetí roku 1995. Dnes si - v několika případech v dostatečném časovém předstihu - dovoluji gratulovat jubilantům, kteří své "kulaté" narozeniny oslaví v druhé polovině tohoto roku. Jsou to paní a pánové:

Jaroslava Vopatová, r. Oliveriusová - 1.5. ... 30 let
Denisa Lynn Moses, r. Oliverius - 1.7. 30 let
JUDr. Bohumila OLIVERIUSOVÁ - 19.8. 50 let
Anna OLIVERIUSOVÁ, r. Freibergová - 20.8. 80 let
Miroslav OLIVERIUS z Klopiny - 23.8. 30 let
Vilma Juhová, r. Oliveriusová - 1.9. 60 let
Marcela OLIVERIUSOVÁ, r. Jerolímková - 12.9. .. 30 let
Jaroslava OLIVERIUSOVÁ, r. Pavlová - 2.12. 40 let

V první polovině t.r. jsem zapomněl uvést významné životní výročí p. Josefa OLIVERIUSE ze Skomelna, který dne 2.2. 1995 oslavil 80. narozeniny. Dodatečně blahopřeji a zároveň se za toto opomenutí omlouvám.

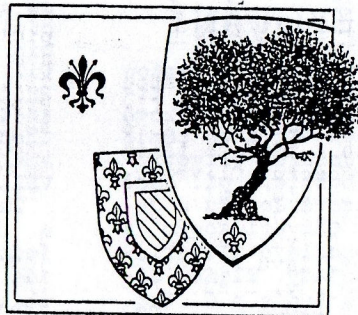
VŠEM JUBILANTŮM GRATULUJI JMÉNEM SVÝM I VŠECH ČTENÁŘŮ OLI-SLOV A PŘEJI HLAVNĚ HODNĚ ZDRAVÍ DO DALŠÍCH LET.
Miroslav OLIVERIUS

SYMBOLIKA

V následujícím příspěvku se musím zmínit o symbolech, které průběžně užívám v jednotlivých číslech Samizdatů, popř. na stránkách rodového zpravodaje OLI-SLOVA. Někteří z Vás se mě dokonce zeptali, zda se náš rod nehonosí nějakým rodovým erbem, či znakem.

Možná, že svojí odpovědí některé ze čtenářů zklamou, ale pravda je následující:

Seznámil jsem Vás - za pomoci výsledků bádání svého předchůdce Ing. Václava Oliveriuse s historií našeho rodu. Dozvěděli jste se, že našimi předky byli povětšinou myslivci, kováři, ale i domkáři a ne v jednom případě i bezzemci. Žádná "modrá krev" se tedy v našem rodě neobjevuje, proto se v našem rodě nemůžeme setkat s nějakým znakem nebo rodovým erbem. Rovněž

mi není známo, že by nějaký náš předek byl povýšen panovníkem do šlechtického stavu. Prostě oficiální znak nemáme, ale např. Oliveriusové z Kansasu používají znak, v jehož středu je vyobrazen olivový strom, který z levé i z pravé strany drží jednoocasý lev. (Není mi však známo kým a jak byl tento znak vytvořen a snad i udělen!)

Já ve svých genealogických pracích užívám jen několika symbolů,

vztahujících se k dějinám rodu OLIVERIUSŮ.

Předně se jedná o strom - olivu. Začátek našeho příjmení "olive" značí m. j. v latině, franštině, či v angličtině skutečně "olivu". Lilie připomíná původce příjmení - Benedikta, cisterciáckého řeholníka z kláštera v Plasích a tím částečně i znak tohoto řádu. Lilii ve svém znaku měl i Bernardinus OLIVERIUS Veronensis, jenž ve středověku působil v Padově, a o kterém jinak nic nevíme. A písmeno "O" s olivovou větvíčkou a s plody - tento symbol nemusím vysvětlovat.

Zkrátka rodový erb nevlastníme, ale příjmení nás k nějakému rodovému symbolu přímo vybízí!

* * *

PODĚKOVÁNÍ

Dovolují si touto cestou poděkovat za zaslání finanční částky v celkové výši 650,- Kč a to těmto dárcům: Josefu Oliveriusovi z Loštic, pí. Anně Oliveriusové, Josefu a Jaroslavu Oliveriusovým z Plzně, Bohuslavu Oliveriusovi-Kozojedy, Blance Eiseltové z Ledče n. S., Ing. Jaroslavu Šalovi ze Lhotky (u Terešova), Františku Oliveriusovi z Ústí n. L. a Jaroslavu Oliveriusovi z Prahy 2. (Stav k 15.3.)

Uvedená částka byla použita jak na zakoupení xeroxpapíru, tak na úhradu poštovního v souvislosti s rozesláním Samizdatu č.5 v únoru t.r. Ještě jednou všem jmenovaným děkuji.

M.O.

Příhody s naším příjmením: NA KONCI VÁLKY

Bylo to na konci války. Na přelomu let 1917-1918. Čeští vojáci za císaře pána a jeho rodinu prolévali krev na všech evropských frontách - v Rusku, v Haliči, v Itálii aj.

Jedna ze skupinek unavených vojáků se dostala na jih Evropy. Nevím, zda to bylo v Srbsku, či v Chorvatsku, jisté je, že vojáci byli ubytováni v nějaké zemědělské usedlosti. Jídla měli málo, hledali, čekali na každé souřto. Tu jeden z nich spatřil kvokající slepici, opouštějící blízkou polorozbořenou kolnu. Ihned mu došla souvislost: slepice + kdákání + vejce. V kolně skutečně nasbíral čepici vajec, ale to nebylo nic proti tomu, co spatřil, když chtěl vyjít ven: Proti němu nehnuté stál secí stroj a jeho do očí uhodil na něm velkými písmeny napsaný nápis: OLIVERIUS - TEREŠOV.

Tak dlouho byl v cizině a toto setkání mu na jedinou připadalo, jako by zde, daleko od domova, potkal nejlepšího přítele, přítele o to dražšího, neboť byl od nich: z Čech - z Terešova. Zmocnilo se ho nepopsatelné dojetí!

A tento příběh je, přátelé, pravdivý! Ten voják se sice nejmenoval Oliverius. Šťastně se však vrátil z války a ještě hodně let potom opravoval sousedům boty doma, v Terešově.

Josef Oliverius, Loštice

4

Vydal Mir. Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS, příp. i pro další zájemce. Malé Kyšice dne 25.3.1995
adresa: Malé Kyšice, Na vrškách 102, 273 51 UNHOŠŤ